

uvedeno, sčítací zásady § 173 tr. z. nelze použití na útoky podílnictví, leda v případech § 186 b tr. z. (viz věta 2, odst. 6).

Nezjistil tudíž nalézací soud ani po stránce objektivní zákonných předpokladů pro zločinnou kvalifikaci podle § 186 a tr. z. Rozsudek je proto v tomto směru stížen hmotněprávním zmatkem č. 10 stížností zřejmým poukazem důvodů uplatňovaným.

(Rozsudek nejvyššího soudu v Brně ze dne 21. ledna 1935, č. j. Zm I 31/36.)

Pozn. Podkladem rozhodnutí uveřejněného pod č. 5280 sb. n. s. byl případ, kdy podílník převedl na sebe věci, které pocházely z několika krádeží spáchaných ve společnosti, z nichž však pouze jediná krádež sama o sobě týkala se věcí hodnoty vyšší než 500 Kč. Napadený rozsudek zjistil pouze vědomí podílníkovo, že hodnota věcí pocházejících ze všech krádeží přesahovala 500 Kč. Rozsudek byl zrušen proto, ježto bylo se zabývatí zjištěním, zda podílník věděl, kolik činila hodnota věcí odcizených při tom kterém útoku, zejména zda věděl, že hodnota věcí odcizených ve společnosti v onom jediném případě činila přes 500 Kč.

Shora uvedené rozhodnutí Zm I 31/36 zásadu tuto rozvádí dále a připouští možnost kvalifikace podle § 186 a tr. z. i tehdy, byly-li všechny krádeže, k nimž podílnictví se nese, pouhými přestupky, a je-li u hlavního pachatele zločinná kvalifikace založena jen na použití § 173 tr. z., když podílnictví vztahovalo se na věci, pocházející ze všech jednotlivých útoků, které dávají podklad pro použití § 173 tr. z., za předpokladu ovšem, že k podílnictví došlo teprve v době, kdy spáchány již byly všechny útoky, dávající podklad pro zločinnou kvalifikaci krádeže na základě zásady sčítání jednotlivých částek podle § 173 tr. z. u hlavního pachatele.

Dr. Poláček.

Nelze pokládati za případ plnění právní povinnosti podle § 6, odst. 1. zák. o ochraně cti č. 108/33 uveřejnění tiskové opravy, byl-li by jejím uveřejněním spáchán trestný čin podle zákona o ochraně cti, neboť uveřejnění opravy může býti odepřeno podle § 13, č. 4 zák. č. 126/33.

Usnesením okresního soudu vyhověno bylo návrhu na uveřejnění opravy, a usnesením krajského soudu jako odvolacího bylo usnesení toto potvrzeno mimo jiné i z toho důvodu, že odpovědný redaktor nemůže se dovolávat ustanovení § 13, č. 4 zák. č. 126/33, poněvadž obsah opravy poukazuje pouze na urážku na cti, a pro tu by vzhledem k ustanovení § 6, odst. 1. zák. o ochr. cti nemohl býti stíhán odpovědný redaktor, nýbrž pouze návrhovětel.

Nejvyšší soud ke zmateční stížnosti na záštitu zákona zrušil obě rozhodnutí a uznal, že se žádost, aby bylo odpovědnému redaktoru uloženo uveřejnění opravy, zamítá.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Úprava opravy soudem ve smyslu § 14, odst. 4, druhá věta nepřichází v úvahu, protože je dán důvod § 13, č. 4 zák. č. 126/33 opravu odepřít, totiž že uveřejněním opravy byl by spáchán trestný čin.

Názor odvolacího soudu, že odpovědný redaktor by nemohl býti stíhán pro tento čin, protože podle § 6, odst. 1. zákona o ochr. cti čin takový není trestný, byla-li jím plněna právní povinnost, je právně mylný. Osoba, již se obsah článku dotýká, může se proti článku bránit, a to, zakládá-li obsah článku skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti cti, tiskovou obžalobou, není-li obsah článku závadný, tiskovou opravou. Tato dává mu možnost uvést tvrzení článku na pravou míru vyličením skutkového děje tak, jak se udál podle jeho tvrzení. Nedává mu však právo, aby pod ochranou tiskové opravy sám urážel své protivníky obsahem tiskové opravy, kterou by musel odpovědný redaktor vytisknouti. Tím by dosaženo bylo pravého opaku toho, čeho chtěl zákon zavedením tiskové opravy dosíci, totiž slušnosti úrovně časopiseckých článků, k níž právě možnost tiskové opravy nutí pisatele článku i redaktora časopisu, který článek přinesl. Tento názor došel výrazu i v judikatuře, která vyslovila zásadu, že odpovědný redaktor může právem odepřít uveřejnění tiskové opravy, zakládající skutkovou podstatu ublížení na cti (rozh. víd. nejv. soudu ze dne 28. XII. 1910, č. j. Kr V 925/10, uveřejněné v Löfflerově sbírce pod č. 194, a rozh. nejv. soudu č. 1807 sb. n. s.). Zásady zde vyslovené platí i za platnosti zákona čís. 126/1933 Sb. z. a n. vzhledem k tomu, že na základní povaze tiskové opravy nebylo tímto zákonem nic měněno. Ustanovení § 6, odst. 1. zák. o ochr. cti, že trestný čin proti bezpečnosti cti není trestný, byla-li jím plněna právní povinnost, nelze vykládati tak, že případem plnění právní povinnosti je také uveřejnění tiskové opravy. Nelogičnost tohoto výkladu plyne jasně již z toho, že odpovědný redaktor právě neměl za platnosti starého tiskového zákona a nemá ani nyní právní povinnost uveřejnit tiskovou opravu, zakládá-li její obsah trestný čin, resp. byl-li by uveřejněním opravy spáchán trestný čin. § 6, odst. 1. zák. o ochr. cti vyslovil pouze výslovně to, co bylo jak naukou, tak i praxí již před jeho vydáním všeobecně uznáváno (srovn. Lammasch: Grundriß des österreichischen Strafrechts, 1926, str. 263, Finger I., str. 629 a II., str. 265, rozh. býv. víd. nejv. soudu úř. sb. č. 1747, 2625, 3328, 3421, sb. časopisu Österreichische Zeitschrift für Strafrecht č. 481 a 699, rozh. čsl. nejv. soudu čís. 1122, 1565, 3445 sb. n. s. a 638 sb. m. spr.), že totiž nejsou trestné činy, jež by jinak samy o sobě byly urážkou na cti, jednal-li pachatel bezelstně k uhájení oprávněných zájmů nebo dokonce u výkonu povinnosti svého povolání a nepřekročil-li při tom meze tohoto svého práva, pokud se týče povinnosti svého povolání, jak se v odůvodnění vládního návrhu k zákonu č. 108/33 Sb. z. a n. (str. 24, tisk 830 posl. sněm.) uvádí, proto, aby v tomto směru byly v praxi veškeré pochybnosti odstraněny. Odů-

vodnění vládního návrhu se výslovně odvolává na tento výklad na uky a judikatury a uvádí, jaké případy právní povinnosti nebo práva měla osnova tohoto zákona na mysli, tak na př. kárné právo rodičů, povinnost obhájce hájiti zájmy svého klienta, právo poškozeného učiniti trestní oznámení a pod. Případ povinnosti uveřejnění tiskovou opravu není tam uveden a nelze vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, sem vůbec zařadovati.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. listopadu 1935, č. j. Zm I 1094/35.)

Za žalobu veřejnou podle § 14, odst. 5. zák. o ochr. cti, přerušující běh dvouměsíční lhůty stanovené v § 17, odst. 1. cit. zák. pro podání soukromé žaloby, pokládati jest i návrh veřejného žalobce na zavedení přípravného vyhledávání.

Když tímže podáním naplněna byla skutková podstata zločinu podle § 209 tr. z., kdežto další částí téhož podání skutková podstata přestupku podle § 3 zák. o ochr. cti, může veřejný žalobce žalobu podanou pro zločin podle § 209 tr. z. rozšířiti během líčení i na přestupek podle § 3 zák. o ochr. cti, a jest zmocnění ve smyslu § 22 zák. o ochr. cti vykázáno včas, i když stalo se tak teprve až před rozšířením žaloby.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Obžalovaný učinil dne 9. V. 1934 podání na presidium krajského soudu, kteréž svým obsahem naplňovalo jednak jednou svou částí skutkovou podstatu zločinu podle § 209 tr. z., a další část skutkovou podstatu přestupku podle § 3 zák. o ochr. cti. Lhůta dvou měsíců stanovená v § 17, odst. 1. cit. zák. pro podání žádosti za trestní stíhání počala běžeti pro uraženého dne 11. VII. 1934. Státní zastupitelství podalo již dne 26. VIII. 1934, tedy před uplynutím této lhůty, návrh na zavedení vyhledávání pro celý obsah uvedeného podání, tedy i pro výroky podřaděné nalézacím soudem pod skutkovou podstatu přestupku podle § 3 cit. zák. Tento návrh na zavedení vyhledávání rovná se plně žádosti za stíhání ve smyslu § 17, odst. 1. cit. zák. Když veřejný obžalobce na podkladě zmocnění vykázaného dne 10. VII. 1935 podanou již obžalobu pro zločin podle § 209 tr. z. rozšířil dne 25. IX. 1935 také na přestupek podle § 3 zák. o ochr. cti, stalo se vykázání zmocnění ve smyslu § 22 cit. zák. včas.

Nenastala proto beztrestnost následkem promlčení a nebylo stíhání vyloučeno pro nesplnění náležitosti zákona č. 108/33 ohledně zmocnění veřejného obžalobce ke stíhání, protožež byla zmatečná stížnost uplatňující důvod zmatečnosti podle § 281 č. 9 b tr. ř. za zamítnuta.